

Egy ökoterrorista válasza

VAY MÁRTON

Kovács Gyula nyugalmazott alezredes szerint (*Az agykárosító radar*, szeptember 9.) nagy szégyen, hogy pártunkat és államunkat így „két vállra fektette egy hosszúhetényi patológus” és „a tömegmanipulátor ökoterroristák”. Nem ő az első, aki így vélekedik. Bár nem vagyok sértődékeny, válaszolnom kell.

Kovács alezredes leírása a radar lehetséges telepítési helyszíneiről, azok paramétereiről, alkalmasságukról nagyrészt megerősítette korábbi értesüléseinket (a Tubest illetően is, melyet szintén megvizsgál a bizottság...). Bár az illetékesek leveleinknek is csak csekély hányadára válaszoltak, minden hivatalban, még a Honvédelmi Minisztériumban is rejtőznek az ökológiai gondolkodással rokonszenvezők, így nem maradtunk teljesen tájékozatlanok. Kovács alezredes megerősített abban, hogy elég jó alapokról indultunk ki.

Ezzel az egészsel kapcsolatban egy nagyon fontos dolgot kell megvilágítani: nem a zöldszervezetek, jogvédők kompetenciája eldönteni, hová kerüljön az a radar, s nem az érintett kormányok által beneszülőként kezelt helyieké. De nem is a katonáké.

Bocskai István, a HM kirendelt képviselője több ízben is elmagyarázta nekünk: nem érti, mi a gond, hiszen „matematikai modellekkel, számítógépes programokkal többször is leellenőrizték: a Zengő a legideálisabb helyszín”.

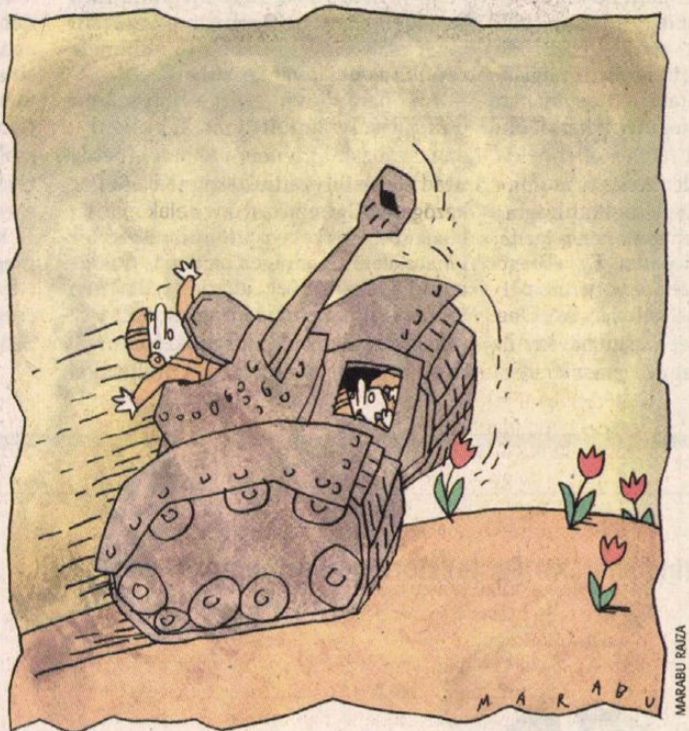
Hát pont ez az. Ha ez az ország egyetlen néptelen pusztaság volna, egy elkerített katonai gyakorlótér, akkor jó lenne ez a döntési mechanizmus. Egy szempont van: a matematikai hatékonyság. De mivel ebben az országban emberek élnek, akik kirándulnak, a városokból a hegyekbe járnak feltöltődni, és ezekben a hegyekben szigorúan védett, különleges szépségű növények vannak, más szempontokat is figyelembe kell venni: környezetiket, társadalmiakat is. És mivel nem katonai diktatúrában élünk, jogi szempontokat is. Ráadásul az a radar nem a NATO ajándékeként épül, hanem a mi adónkból (még ha az meg is járja a NATO kasszáját), számítson hát a beneszülőttek véleménye is.

Svájcban,
a demokrácia
fellegvárában egy
hídról lelógó,
transzparenst tartó
globalizációkritikus
tiltakozót vágott le
tudatosan
tartókötelékéről
egy rendőr, mert
„akadályozta
a forgalmat”.
Hiába rimánkodott,
huszonkét métert
zuhant.
Olaszországban
a rendőrség
halálra gázolt
egy demonstrálót.

Újfent védekezni kell a jobboldali politikai hecckampány vádjai ellen. Tény, hogy a környezetvédők, rendszerkritikusok bizonyos értelemben mindig ellenzékiek, s az is, hogy mindig a politikai ellenzék húzódik hozzájuk közelebb – már

ha népszerű ügyről van szó. Mi sem természetesebb, hogy az ilyen ügyeket az ellenzéki sajtó szívesebben tárgyalja, mint a kormánypárti. El lehet képzelni, milyen kellemetlen és bosszantó az ilyen dörgölődés, ha az ember rengeteg energiát fektet abba, hogy ne diszkvalifikálják az Orbán-bérencség vádjával (legalábbis 2006-ig, mert 2006-tól

veres milíciákat pénzel, hogy a földjüket féltő nigériaiakat elta- karítsa az olajkutak útjából. Hasonló példa egyre több akad. Magyarországon egyelőre csak a Nemzetbiztonsági Hivatal figyeli meg „szélsőbaloldali” szervezeteként a hazai béke- és környezetvédő egyesületeket, és megállapítja: „agresszív egyelőre nem tapasztalható a részük-

már esetleg Gyurcsány-bérencsek leszünk).

Jobboldali politikai akció volna a Zengő védelme? Pár név a Medgyessy Péternek írt petíció aláírói közül: *Andrassew Iván, Artner Annamária, Bodor Ádám, Endreffy Zoltán, Eörsi István, Juhász Péter* (Kendermag Egyesület), *Kornis Mihály, Radnóti Sándor, Schmuuck Erzsébet, Sükösd Miklós, Szalai Erzsébet, Szikinger István, Tamás Gáspár Mikós, Vágödlgyi B. András, Vánca István, Vásárhelyi Mária, Zágoni Miklós. Tar Sándor és Majtényi László* is büszkén hordja a zengős kítűzőt. Ők aztán arról híresek, hogy pár forintért, *Orbán Viktor* buksisimogatásáért bármire hajlandók, de legalábbis bármikor könnyedén megtéveszti őket a hosszúhetényi ökomaffia.

Ha valamivel nem akarunk érdemben foglalkozni, szembe-sülni, ez a legegyszerűbb: berángatni a napi politika meddő sarába. Vagy újabban: leterroristázni.

Ami az ötvenes években volt a kulák és az imperialista ügynök, negyvennyolcban a zsidó, az lesz hamarosan a terrorista. Az, hogy egy magas rangú katonára ragasztgatja ezt a címkét szeptember 11. és Beszlan után, elveszi az ember egészséges nevetetnékjét. Komolyan mondom, nem szeretném a biciklimel egy dugóban Kovács alezredes autóját előzni azok után, amiket írt.

Ez egyszerűen nem sportszerű. Akkor, amikor a terrorizmus elleni harc jegyében az USA-ban olyan törvényt léptetnek életbe, mely szerint terrorcselekménynek minősíthető állatok kiszabadítása a laboratóriumokból, szórmetelegekről. De akár egy transzparenst kifejlesztése is, ha különösen bosszantó helyre kerül. (!) Ezzel a kifejezéssel nem lehet viccelni, lassan még kevésbé, mint az antiszemita jelzővel: Svájcban, a demokrácia fellegvárában egy hídról lelógó, transzparenst tartó globalizációkritikus tiltakozót vágott le tudatosan tartókötelékéről egy rendőr, mert „akadályozta a forgalmat”. Hiába rimánkodott, huszonkét métert zuhant. Olaszországban a rendőrség halálra gázolt egy demonstrálót, a francia titkosszolgálat nyugodt lélekkel robbantotta föl a Greenpeace erőszakmentesen tiltakozó hajóját. Azon egy fotós halt meg, álmában. A Shell fegy-

ről, de ez az európai uniós csatlakozással változhat”.

Hát mivel adtunk okot több helyről, elképesztően megerőltető módon ellenőrzött törvényes tevékenységünkkel mi, közhasznú társadalmi szervezetek arra, hogy ilyen veszélyes szóval illessenek minket? Tisztességes dolog volt valakit lekulákozni '52-ben? És leterroristázni ma? Most, amikor a terroristák Beszlanban a beteg aljasság új dimenzióit nyitották meg? Hát milyen képek tartoznak most e szóhoz? Egy terroristával szemben minden eszköz megengedett, mert az etikus elbánásra már nem formálhat jogot, és meghallgatni sem kell, sőt.

Kovács Gyula nyugalmazott alezredesre nem haragszom, bár égő nyilakkal lődözi nádtetőnket. Ő egy olyan világban szocializálódott, ahol a hatalmi ágak nem voltak megosztva, s a katonaság ellenében nem lehetett dönteni. Kizárólag katonai kérdésnek tekint mindent, amit lehet, és a sajátjának azt a területet, ahol nem egy idegen katonaság parancsol. A civil: vagy javai beszolgáltatására köteles háország, vagy terrorista. Ha nem volt az övük a Zengő teteje, kisa-játították. Ha a jog lassítja az ügymenetet, a Varsói Szerződésre (a NATO-ra) hivatkoznak, vagy biztonsági szolgálatot fogadnak, mint február 13-án.

A magyar közélet nagyon lassan szokja, hogy a jelen idejű ökológiai katasztrófa megváltozott gondolkodásmódot és cselekvést követel. Ennek jegyében mondom, hogy a radar helyét nem döntheti el a katonaság. Miként mi sem. A Zengő védelmében kialakult koalíció azért volt kénytelen ekkora hullámokat vetni, hogy a döntés úragondolásánál vegyék figyelembe az általunk hangoztatott szempontokat is. Hogy ez korábban nem történt meg, azt a kormányzat sem tagadja. Mi azt mondjuk, ne védett területen történjék meg az építkezés. Ha ez többmilliárdos többletköltséget jelent, akkor építsenek két-három kilométerrel kevesebb autópályát. Mi sem birtokoljuk a bölcsék követ, de a társadalmilag legitim döntés meghozásához az kell, hogy a közös nevező kialakításánál a környezetvédelem, a jogi, a társadalmi szempontokat is vegyék figyelembe annyira, mint a katonaiakat.